

Sammen med Sverige, Norge og Danmark forelagde Ceylon, Ghana, Grækenland, Nepal, Pakistan, Tunis, Tyrkiet, Uganda og Forenede arabiske Republik et resolutionsforslag i 2. udvalg. Under resolutionsdebatten tog forslagsstillerne visse ændringsforslag til følge og fremsatte et revideret forslag. Efter i indledningen bl. a. at have erindret om, at befolkningsforøgelsen havde været særlig høj i mange udviklingslande med lave indtægter, samt at det ved formuleringen af en national politik ville være nyttigt at tage de seneste oplysninger om den indbyrdes forbindelse mellem befolkningstilvæksten og den økonomiske og sociale udvikling i betragtning, foreslog resolutionsudkastet i det operative afsnit, at generalsekretæren skulle forhøre hos regeringerne om de havde særlige problemer i denne sammenhæng, og at Det økonomiske og sociale Råd i samarbejde med befolkningskommissionen skulle fremme undersøgelsen af hele spørgsmålet og herved tage særligt hensyn til udviklingslandenes behov for investeringer til sundheds- og undervisningsmæssige formål indenfor rammerne af deres almindelige udviklingsprogrammer. I resolutionsudkastet tiltrådtes endvidere det af befolkningskommissionen fremførte synspunkt, at regeringerne ikke mindst i udviklingslandene skulle foranlediges til i samarbejde med FN at studere de befolkningsmæssige aspekter af deres økonomiske og sociale udviklingsproblemer, og „at De forenede Nationer skulle give teknisk bistand i henhold til anmodninger fremsat af regeringerne om gennemførelsen af nationale projekter og programmer vedrørende befolkningsproblemet.“

Ved afstemningen blev der af Argentina forlangt delafstemning om den citerede sætning angående teknisk bistand. For sætningens bibeholdelse stemte 37 lande (deriblandt de nordiske, Australien, New Zealand, Ceylon, Indien, Japan, Forenede arabiske Republik, Jugoslavien, Chile); 27 stemte imod (katolske lande, Holland, Tjecoslovakiet, Iran); og 35 afstod, deriblandt De forenede Stater, Storbritannien og Sovjetunionen.

Resolutionsudkastet som helhed blev derefter vedtaget med 43 for, 14 imod, medens 42 afstod. For forslaget stemte bl. a. de nordiske lande, De forenede Stater, Storbritannien, Jugoslavien, Australien, New

Zealand, de østasiatiske lande og nogle arabiske og afrikanske lande; imod stemte katolske lande, medens bl. a. Holland, Østblokken, Brasilien og Mexico afstod.

I plenarforsamlingen krævede Peru, Argentina og Libanon, at reglen om to trediedels majoritet skulle gælde ved afstemning om resolutionsudkastet. Dette vedtoges med 42 stemmer for, 26 imod, medens 32 afholdt sig fra at stemme. Finland stemte for reglens anvendelse, de fire øvrige nordiske lande imod.

Frankrig forlangte delafstemning om den førnævnte sætning om teknisk bistand, som var vedtaget i udvalget. Ved afstemningen udgik sætningen, idet 34 stemte for dens bibeholdelse (deriblandt samtlige nordiske lande) 34 imod, medens 32 undlod at stemme. Resolutionen som helhed vedtoges med 69 for, ingen imod, medens 27 undlod at stemme (østlandene og katolske lande).

Debatten.

Resolutionsudkastet forelagdes af den svenske repræsentant (statsråd Ulla Lindström) på forslagsstillernes vegne. Hun udtalte bl. a., at befolkningsproblemet burde drøftes med fuldstændig objektivitet. Hun mindede om, at mange udviklingslande i deres udviklingsplaner gik ud fra de laveste beregninger over befolkningstilvæksten, om hvilken verdensbankens præsident (Black) havde udtalt, at den truede med at tilintetgøre alle bestræbelser for at hæve levestandarden i mange af de fattige lande. Taleren tilføjede, at til trods for al udenlandsk hjælp var der sket en nedgang i opsparings- og investeringsmarginen og i nogle af disse lande et fald i den i forvejen meget lave levestandard. En vej ud af den onde cirkel lå i at øge bestræbelserne for at finde metoder til befolkningskontrol, der var forenelige med de forskellige kulturer og religioner i de verdensdele som berørtes af den manglende balance mellem befolknings- tilvæksten og produktionsforøgelsen.

Det var en illusion at tro, at der kunne skabes balance i dette forhold i de nærmeste 10 år alene ved at udvikle landbruget, kvægholdet etc. Såvel en mere energisk levnedsmiddelpolitik som en klog befolkningspolitik måtte bringes i anvendelse. Taleren understregede i overensstemmelse med befolkningskommissionens synspunkter, at